

Aardappelakkers

Gerard Ouweneel

Ben was aan te zien dat hij er genoeg van had. Tussen Anjum en Moddergat waren wij vanaf de Alddy over een kleiweg de Anjumer en Lioessenspolder ingereden, tot waar het pad eindigde. Middenin in de polder, stonden wij akkers af te turen, speciaal aardappelakkers. Behalve Ben. 'Ben heeft het niet meer naar zijn zin,' stelde één van ons vast. 'Neen', barstte Ben los. 'Ik heb die aardappelakkers nu echt wel gezien. Hier in het noorden zijn overal fijne vogelplaatsen en wij kijken alleen maar over die akkers. Dan maar geen Morinelplevieren deze keer...!' Het was ruwweg de vijfenzeventigste aardappelakkerstop van die dag. 's Ochtends bij Eemshaven was het begonnen. Daar was het met de trek matigjes. 'De wind zit totaal verkeerd,' had Piet Peper verklaard die, zoals gewoonlijk bij een bezoek, de trektelpost bemande. Vanaf Eemshaven ging het door Noord-Groningen westwaarts, richting Lauwersmeer. Eerst door de Emmapolder, die met tientallen windturbines een landschap biedt dat pleitbezorgers van windenergie in verrukking moet brengen. Daarna verder, door de Noordpolder. Hier en daar de Noorderdijk op om te genieten van het Groninger Wad. Het was half mei, dus zoals het hoort waren op de kruin troepjes Noordse Gele Kwikstaarten en aan beide kanten voortjilende Boerenzwaluwen... 'Out of Africa', maar wij stonden veelal met de rug naar het weergalozes Wadden-gebied landinwaarts te turen. Over aardappelakkers! In de Linthorst-Homanpolder waanden wij ons in de meest afgelegen hoek van onze natie. Totdat een stroom auto's het poldertje binnen kwam rollen, die vervolgens tientallen lieden produceerde. Velen uitgedost in uitzinnige

kleuren. Hun gerucht en hoekige motoriek maakte duidelijk dat ze een groot karwei gingen klaren: wadlopen. Wij realiseerden ons in de buurt te zijn van Pieterburen, het Disney World van de Wadden. Daarna verder. Door de Negenboerenpolder naar de Lauwersmeer. Vanuit de Volvo keurde Luuk de akkers. Regelmatig sprak hij: 'Deze ziet er wel goed uit' of 'Zullen we hier niet even kijken, jongens?' Luuks suggestie om te stoppen kwam zowel bij 'platte' als bij 'gevoorde' akkers. Ik leg het uit. In morinellenjargon zijn de platte akkers kale, nog ongeploegd gebleven percelen, die rond half mei nog hier en daar liggen. Op zoek naar Morinelplevieren in de Flevopolders, hadden wij tot 2003 de gewoonte uitsluitend dit type akkers af te speuren. Soms met succes. Gevoorde percelen zijn akkers die men heeft geploegd en ingepoot met aardappelen, rij na rij op hoge ruggen, met daartussen diepe voren. Die zijn er rond half mei veel meer, maar kregen van ons weinig aandacht. Tot in het jaar vóór onze Noord-Groningse odyssee het begon door te dringen dat wij in Flevoland wellicht met een verkeerd morinellen-zoekbeleid bezig waren. Dat kwam zo. In de Polder Eijerland op Texel over een plat perceel speurend, gaf ik tegenover Arend Wassink hoog op over de mijns inziens aanwezige kwaliteiten voor Morinelplevieren. Arend had mij meewarig opgenomen en aangeraden de zoektochten te verleggen naar gevoorde akkers. Hij kreeg gelijk. De volgende dag, ver weg op zo'n gevoorde akker, een net boven een rug voortschuivende witte vlek: de witte wenkbrauwstreep van een 'Morinel' die door de naastliggende voor liep. Drie stuks! Adrenaline en een telefoontje naar Eric

Menkveld. Binnen een kwartier vier auto's in de berm van de Hoofdweg. Zo gaat dat op Texel. René Pop's adembenemende omslagfoto op het Ornithologisch jaarverslag Texel 2003, laat zien dat de Texelse vogelaars in hun Eijerland een paar kostelijke morinellendagen beleefden.

Dus voorjaar 2004 in Noordoost-Nederland voor ons geen Morinelplevieren. Na Bens veto in de Lioessenspolder begaven wij ons naar Oostmahorn, een gans anders dorp dan een halve eeuw terug. Maar desondanks wel een Oostmahorn dat inspireerde tot 'Weet je nog...?' Onder genot van een aangeklede portie frites werd voor de rest van de noordelijke vogelreis het morinellenbeleid uitgestippeld. Omdat ik een week eerder royaal van hen had genoten, kon ik een ruimhartig poldermodel tentoonspreiden. Eerder die week op Texel, weer in Eijerland, begon het weer met een voortschuivende witte halve maan boven het maaiveld. Op een gevoerde akker! Nu langs de Postweg, bij Hunzingo. Twee stuks in de telescoop. Al na een paar minuten vier of vijf auto's in de berm, waaruit zwaarbewapende vogelaars dromden, met de vraag op de lippen 'Heb je ze daar...?' Die belangstelling luchtte op. Want soms bekruipt mij het idee dat de Morinelplevier een zestigplusser-soort is, een troetelvogel voor lieden met een nostalgische hang naar vroegere morinellendagen op De Beer. Nee, dus. Want uit de stormloop

langs de Postweg viel af te leiden dat een niet te verwaarlozen deel van de auto's die half mei rondrijden in Eijerland, worden bemand door vogelaars op zoek naar Morinelplevieren.

Tien dagen na de Noord-Nederlandse odyssee gaat 's morgens in Maasdam telefoon. Het is Luuk. 'Gerard, ik sta hier in Zuidelijk Flevoland naar vier Morinellen te kijken...!' En dan, met enige nadruk: 'Ze zitten op een platte akker.' Luuk legt de plaats uit. Even later zit ik in de auto en is Ben opgehaald. Anderhalf uur later staan wij bij Luuk aan de Juttenpeerlaan. Vergeef mij deze prozaische naam in relatie tot Morinelplevieren, maar het is niet anders. Schouderklopjes en complimenten, genieten en praten over Lahol. Later op de dag weer thuis zegt Luuk tegen Maud: 'Eindelijk gerechtigheid.'